

מסורת הש"ס

(ה) זכאים נט., (ז) [לקמן
כד:], (ג) [פסחים נח: ע"ש],
(ד) [דפריה פ"ג, (ה) [ע"ש
זמנה ובירושלמי],

הגהות הב"ח

(א) חסד ורחמים
 (ב) חסד ורחמים
 (ג) חסד ורחמים
 (ד) חסד ורחמים
 (ה) חסד ורחמים
 (ו) חסד ורחמים
 (ז) חסד ורחמים
 (ח) חסד ורחמים
 (ט) חסד ורחמים
 (י) חסד ורחמים
 (יא) חסד ורחמים
 (יב) חסד ורחמים
 (יג) חסד ורחמים
 (יד) חסד ורחמים
 (טו) חסד ורחמים
 (טז) חסד ורחמים
 (יז) חסד ורחמים
 (יח) חסד ורחמים
 (יט) חסד ורחמים
 (כ) חסד ורחמים
 (כא) חסד ורחמים
 (כב) חסד ורחמים
 (כג) חסד ורחמים
 (כד) חסד ורחמים
 (כה) חסד ורחמים
 (כו) חסד ורחמים
 (כז) חסד ורחמים
 (כח) חסד ורחמים
 (כט) חסד ורחמים
 (ל) חסד ורחמים

גליון הש"ס

תוס' ד"ה האונן וכו'
והביא הר"ד אלהנן סעד
כו'. תמיכות מטות זה זה
תעובר לזרע וינא לזית
השירפה כך היא במתני'
פ"ו לשקלים משנה ג' ודברי
חוס' לנע"ג:

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

כא.

רבינו חננאל

הערב שמש לא כדריק לקמן (דף טז.)
 הערבה ממשנה היכי דמי אי לאסח דעמיה
 חסם טבול וזה דקמן חסם טבול וזה
 מיימר משום טבול ויש נקטיה אכל
 לקשה לר"י דלאר עירובין צברה
 בכלל מערבין (דף נג.) האשה שהיטה
 לידה או ויצה מציאה מעות
 בשופר טובלת ואוכלת
 לערב והסם לא תני טבול
 וי"ל דלערב דנקט מיייר שאינה
 ששעת הקרבה חסם
 עומדת שם על חוקת צ"ד אוכלת
 דחוקה חסם צ"ד ממעטלין
 דלאחר חלות תשתיי שכן מצינו
 עומר (מנחות דף טז.) הרחוקים
 ואילין מותרין לפי שאין צ"ד
 דהסם חסם צבדין
 ממהר טפי לעשות עד חלות
 קרבן יחיד ממחמין כל היום
 לא כד"י שכל על ידי
 יחיד יחיד אחר תמיד של ערב תשתיי

לֹא־הָקֵדֶשׁ אֲבָל לֹא לְתִרְוּמָהּ. מִשְׁמַע לִישָׁנָה טְבִילָה (ש)
מֵעַ צִוְּחִים צִרִּישׁ טְבוֹל יוֹם (דף נט.) דָּקָא דִּיִּק עַל
מֵעַ דְּלֹא הָעֵרַב שָׁמַע צִעִי וְגַם רַשִׁי פִּי' כֵּן הָתָם דְּלֹא צִי
כּוֹל לְעֵרַב מִשְׁמַע דְּמַחוּסָר כְּפוּרִים צִעִי הָעֵרַב שָׁמַע אִל

^(ב)הָאוֹנֵן וּמַחוּסָר כְּפוּרִים צִרִּיכִין טְבִילָה לְקִדְשֵׁי
אֲבָל לֹא לְתִרְוּמָה: **גַּמ'** בְּקִדְשׁ מִ"ט לֹא אִרְ
אִילָא מִפְּנֵי שִׁכְבִּידוֹ שֶׁל כָּלִי חוּצָין וְהָאִ
מְדַסִּיפָא מִשּׁוּם חֲצִיצָה רִישָׁא לֹאֻ מִשּׁוּם
חֲצִיצָה דִּקְתָּנִי סִיפָא וְלֹא כַּמְדַת הַקֹּדֶשׁ מְדַת
הַתְּרוּמָה שֶׁבְּקִדְשׁ מִתִּיר וּמִנְגִּיב וּמִטְבִּיל וְאַחֲרֵי
כֵּךְ קוֹשֶׁר וּבִתְרוּמָה קוֹשֶׁר וְאַחֲרֵי כֵּךְ מִטְבִּיל
רִישָׁא וְסִיפָא מִשּׁוּם חֲצִיצָה וְצִרִּיכָא דִּיאִי
אֲשַׁמְעִינָן רִישָׁא הוּא אֲמִינָא הֵינּוּ טַעְמָא
דְּלִקְדֵּשׁ לֹא מִשּׁוּם כְּבִידוֹ שֶׁל כָּלִי דִּיאִיכָא אֲבָל
סִיפָא דִּיאִיכָא כְּבִידוֹ שֶׁל כָּלִי אִימָא לְקִדְשֵׁי נִמְי
לֹא הוּי חֲצִיצָה וְאִי אֲשַׁמְעִינָן סִיפָא הוּא
אֲמִינָא הֵינּוּ טַעְמָא דְּלִקְדֵּשׁ לֹא מִשּׁוּם
דִּקְטִירָא

האונן ומחוסר כפורים צריכן
בכלים הגממים והכי נמי
ממטמא שרץ טמא מעליא הו אס כן
ומחוסר כפורים אין חולקין בקדשים
האונן. שלא נטמא במתו: והמחוסר
כפורים. כגון זו שטבל ליום שביעי
לספירתו והעריב שמשו ולמחרת הוא
קרוי מחוסר כפורים שעדיין גמר
טוהרתו תלויה בקרבנו: **לריצין**
עוצינא. לאחר שהציא קרבנו אס רחא
לאלאחור לשם וצגמראים מפרש טעמא
שבא שצידו של כלי חוץ. כדכד
כלי הפנימי המכבד על החיטין
שהוא מונח בתוכו חוץ בפני המים
ואין טבילה עולה לא לזה ולא לזה
ולתקנתו (דף כג.) פריך אי הכי
הוא אחריתו נמי: והא **מדסיפא**.
דמעלה אחריתי דחשיב כסיפא
הוא טעמא משום חליה רישא ללא
משום חליה דאי טעמא דמריה

ועלת הממדי צין הערצים כלום ויש
מאחרין הממדי עד הערב שמש
צ מספקין לה בכל הכסף ואי נמי
קקרב אחר ממדי הערב ויכי מפעם
הערב שמש אלא לפי שאינו עומד
כפרה (דף פ"ב: גר) מעובד לאכול
הציאות שחריי ורייחו לא יאכל עד
העוד דלא מוזירי התם טעילה וגם
כן (פרה פ"א מ"ה) כל הטעון ציאת
צאל הערב שמש ומהיה דפרישת
עומאה מטצילין אותו ציי"ט ואולי
דברמות פ"ג גמרה דאמרי חל לא
עזב פ"ב תרי אמורי חל אמר
ה למאן דאמר צאז העומאה אפי'
רב שמש אלא לדידך דמוקמית ליה
לחול ומוקי לה ברווא להשמע (ס'
דאין מטצילין כלים שנטמאו צאז
ע"ה הערהה גס שמעתה
בטנ ויהו טעור ממאלין הן הערהה
תצו צציוט כפסריס אהם הצעת
וחטטין חורקין על טמא שרר דילמא
ואלי וטבור מעליה הוי מדאורייתא
נה דאמר פפרק הוצילו לו (יומא דף
צ אהיו ושימש תחתיו ואמאי ליזיל
לכל דצריהס התמירו צהן והצריכו
מא ויטבול הא ממאלין (קיימא לא
ש ופסירי איכא היתמא לנדוימא ליה
ה וטמא בתפספתא (ס' שהיו נוגעין
צ: תנח דפרפ"ר ותיך הריי שמעון
ומן אלא פירש עשאורו טמא מת
וף צטומאה דרבנן ואלו צהיה דכל
שהיה טמא לטמא חולין צמגעו וכן
אך לישנא לא משמע שיעמא חולין
לו רק לענין הערב שמש ולא לענין
ים הנגמרים דקיי שמו צטעילה צאל
מס קטין שנטמא ציי"ג שונה ומהיה
לימא טמא צטומאה דרבנן דלא צעיי
צורמא דלמא מטוריד כ"כ ולא טציל
לא דלמארמין התם צצילה פרק קמא
ע"ה וצי"ד דאיכא הוכחא דלצצלה
על הסל ולא על המגרפה ופסלניה
עתייה הימנה אכל היכא שאין צידו
ג] דלמא התם נמלא צעורה אצרים
לשמן מאי הוי הא דקאמי לישנא דשונה
לא צמגעו צצורה הוצילו ואלי
ומש היה אומר ה"ר אלתנ דציו"ט
א משמע ליה אלא בכל ציי"ט מיירי:

י לחצייה פוסל זו ובתרומה
תא ליתני חדא מינייהו:
אהדוקי

מחשום חתינה ולא שמעין דגבי קדש לה
אלא פסלה אלא חתינה גמורה לה
לדאמריין ריש תפלת השחר (ברכות
כדכ"ז) ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן
הכנפי זכ"ל חתם נשחט גבי מחסום
לעולם על קרבו דכפי' וסומך על
בדקדשים עד שיביא קנו בידי פרידה
הערב היכא דסומך על חוקה דכפר
מזניו מחסור כפרה הר"ר שם
גמ' מדברי סופרים מנחם ^(ה') עכ"ל
הר"ר שמואל מרא"ם א"ה דה
הוא צ"י הערב שמש ותיכך דכיון

דקיטרא

לקדוש כו'. ואמרין מ"ט
ממתניתין א"ר אילא
חיישנן חצוצה פ' חיישנן
שנא כבודו של כ"ל
הוא. וכו' וברקיעת הכלי
התצונון וכו' כבודו וזה
הוא. וז"מ דחיישנן כולל
הא' לקדוש אבל לתרומה
אין חיישנן כולל הא'.
ומקשנין א' משום חצוצה
הוא. חתני לא קמן מדת
הקדוש חתניו מכלי ונגב
הוא. ופרקיני לעולם רישא
וסיפא משום חצוצה
ואצטריך לתרווייהו דא'
הנא משכילין כלים בתוך
הכלים בלבד היינו אומרם
שהם מפני כבודו
א"ל צדק התרת הכל
מחור ומטביל בלבד היינו
אומרם משום שהקדש
בכמים ואין מים באים
לחבוך אבל כלים בתוך
הכלים אימא המים מציפין
אותו ובראין עליו מכל
צד קמ"ל דחיישנן בהא